

12a edició **MCG**
LA MOSTRA
DE CINEBAIX

Cicle de cinema asiàtic
25 al 29 GEN 2018
Sant Feliu de Llobregat

**MOSTRA DE CINEMA
INTERNACIONAL
DEL BAIX LLOBREGAT**
www.mostra.cinebaix.cat

Cinema i conflictes socials

Cicle de cinema asiàtic. La Mostra de CineBaix

Mostra de CineBaix

@MOSTRACINEBAIX

Aquesta publicació dedicada al Cicle de cinema asiàtic de la 12a edició de la Mostra de CineBaix, la mostra de cinema internacional del Baix Llobregat –tal com vam fer en la publicació de l'anterior edició de la Mostra– té la funció de complementar i ampliar tant l'oferta de pel·lícules com els debats i les conferències programades en aquest cicle.

L'objectiu continua sent, d'una banda, ampliar i contextualitzar els temes tractats a les pel·lícules programades i, de l'altra, arribar allà on no hem pogut: és a dir, fer visibles alguns dels temes i dels conflictes que es donen al continent asiàtic i sobre els quals no hem pogut programar pel·lícules per a debatre'ls.

Articles sobre el conflicte entre Corea del Nord i els Estats Units, la dialèctica camp-ciutat a la Xina, la nissaga imperial al Japó, el feminisme rural a l'Índia i la pugna pels hidrocarburs a l'Orient Mitjà complementen les nou pel·lícules programades de vuit països diferents (Nepal, Xina, Índia, Corea del Sud, Austràlia i Rússia).

Per poder tractar el conflicte de Síria tindrem l'ocasió de veure la pel·lícula *Alma mater (Insyriated)*, del director belga Philippe Van Leeuw, que projectarem per primera vegada a Catalunya i a l'Estat espanyol, i comptarem amb la presència de Nazanin Armanian, experta en conflictes geopolítics especialitzada en l'Orient Mitjà i el Nord d'Àfrica, que ens oferirà la conferència "Les guerres pels recursos naturals a l'Orient Mitjà", un recorregut per la guerra pels recursos naturals passant per l'Afganistan, l'Iraq, el Iemen i Síria, arribant fins a l'Iran i les seves relacions amb les

Comptarem amb Nazanin Armanian, experta en conflictes geopolítics

guerres de Iugoslàvia, el Sudan, Líbia o Libèria. Després podrem debatre sobre els reptes i les responsabilitats que ens pertocquen pel tipus de relacions que hem establert amb aquests estats: què hem fet i què no hem fet davant d'aquests conflictes, quines responsabilitats hi tenim i què podríem fer per ajudar a solucionar-los.

Per endinsar-nos en el conflicte entre les dues Corees, disposarem del documental *El sueño coreano (The Propaganda Game)*, del director espanyol Álvaro Longoria, i d'una de les dues pel·lícules programades de Corea del Sud, *Niebla (Haemoo)*, de Shim Sung-bo, que tracta de la desesperació de la tripulació d'un pesquer sud-coreà que, davant la crisi econòmica i una pesca insuficient, s'embarca en el negoci de traslladar immigrants il·legals de la Xina a Corea.

Promoció i protecció de la diversitat cultural i lingüística

Mostra de CineBaix
@MOSTRACINEBAIX

Aquesta 12a edició de la Mostra de CineBaix, que obrim amb aquest cicle de cinema asiàtic, comença a fer realitat la proposta presentada en l'edició anterior d'ampliar les propostes cinematogràfiques a un àmbit internacional.

La selecció de les pel·lícules que oferim és un recull de propostes cinematogràfiques que inclou tant pel·lícules per estrenar com pel·lícules ja estrenades durant el 2017 que no s'han projectat ni a CineBaix ni al Baix Llobregat, moltes d'elles seleccionades o premiades als festivals de més renom. Aquesta selecció està feta des del compromís fundacional de la Mostra i de l'Associació CineBaix, que és la promoció i la protecció de la diversitat cultural i lingüística.

La Mostra de CineBaix té com un dels seus objectius originals apropar el cinema, en aquest cas l'asiàtic, al ventall de públic més ampli possible, amb l'objectiu de difondre i promocionar el cinema d'aquests països i donar a conèixer una altra mirada d'aquestes societats, lluny dels tòpics, fòbies i este-

Enguany farem tres nous cicles de cinema: llatinoamericà, africà i del Mediterrani

reotips als quals ens tenen habituats. I això considerant el cinema com a eina per donar suport a un canvi social que fomenti la tolerància, el respecte, la cohesió social i la convivència, així com la lluita contra les desigualtats i la pobresa, dins una cultura de la pau que fomenti la lluita contra el racisme, la xenofòbia i el fonamentalisme.

Al llarg del 2018, i com a nova proposta de la Mostra de CineBaix, programarem tres nous cicles

de cinema: després del cicle de cinema asiàtic, al març programarem un cicle de cinema llatinoamericà; al maig, un cicle de cinema africà, i a principis de novembre tornarem a la que considerem "la festa major del Cinema al Baix Llobregat", i programarem la Mostra de CineBaix dedicada al cinema del Mediterrani i del Llevant. El moment final de la 12a edició no només servirà per donar suport a la creació cinematogràfica de les diverses cultures -molt sovint invisibles a les cartelleres dels cinemes-, sinó també per mostrar el nostre compromís amb les propostes de resolució dels conflictes que succeeixen en l'àmbit internacional, però també dins del nostre país i al nostre entorn.

Amb la 12a edició de la Mostra de CineBaix, i els seus quatre cicles programats al llarg de 2018, estrenem aquesta nova modalitat, que estarà activa dins d'una proposta més àmplia de resistència al model dominant de distribució cinematogràfica que invisibilitza tota aquesta riquesa cultural.

Benvinguts i benvingudes al Cicle de cinema asiàtic de la 12a edició de la Mostra de CineBaix, mostra de cinema internacional del Baix Llobregat!

PUBLICACIÓ EDITADA CONJUNTAMENT PER CINEBAIX I LA DIRECTA

12a edició **MC**
LA MOSTRA DE CINEBAIX

Cinebaix
www.cinebaix.com

C. Joan Batllori, 21
08980 Sant Feliu de Llobregat
Telèfon: 936 661 859

La Directa
www.directa.cat

directa@directa.cat
FACEBOOK: La Directa - TWITTER: @La_Directa
661 493 117 - 935 270 982
C. Riego, 37, baixos. 08014 Barcelona

CORRECCIÓ:
Èlia Olivan
FOTOGRAFIA:
Victor Serri
MAQUETACIÓ:
Roger Costa Puyal
EDICIÓ:
Jesús Rodríguez
PORTADA:
Victoria Cabedo

Cinema asiàtic LA MOSTRA DE CINEBAIX 2018

Alma mater (Insyriated)

Philippe Van Leeuw

Bèlgica, Estat francès i Líban

2017 - 86 min - Ficció

ESTRENA A L'ESTAT ESPANYOL

Una mare intenta protegir els seus tres fills del setge que pateix la seva llar dia rere dia. Oum Yazan viu amb el que queda de la seva família a Síria, lloc assetjat per un conflicte armat. Els bombardejos se succeeixen i sortir al carrer es converteix en una missió que potser mai portarà a terme per culpa dels franciradors que pentinen cada racó a la recerca de l'enemic. A més, els saquejadors del lloc aguaiten a cada cantonada i temen per la integritat dels seus fills.

Aquesta és la vida de moltes persones que viuen a Síria. I la producció d'origen belga dirigida per Philippe Van Leeuw (*Stable Unstable*) ha volgut oferir un fidel reflex d'això, a través d'un relat fictici. Completen el repartiment Hiam Abbass (*Blade Runner 2049*) i Diamond Bou Abboud (*L'insulte*).

En la playa sola de noche (Bamui haebyun-eoseo honja)

Sang-soo Hong

Corea del Sud i Alemanya

2017 - 101 min - Ficció

Kalo Pothi. Un pueblo del Nepal (Kalo Pothi)

Bahadur Bham

Nepal, Estat francès, Suïssa i Alemanya

2017 - 90 min - Ficció

Un alto el foc temporal porta una tranquil·litat necessària a un poble al nord del Nepal devastat per la guerra. Allà viuen Prakash i Kiran, dos amics inseparables tot i estar dividits per casta i credo social. Junts comencen a criar una gallina amb l'objectiu de vendre'n els ous, però la bestiola desapareix i tots dos s'embarquen en un viatge per trobar-la sense adonar-se dels perills que pot suposar la fràgil treva que travessa la guerra civil.

Min Bahadur Bham dirigeix aquest drama protagonitzat pels joves Khadka Raj Nepali i Sukra Raj Rokaya.

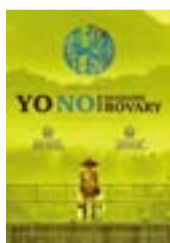

El sueño coreano (The propaganda Game)

Álvaro Longoria

Estat espanyol i Estat francès

2015 - 98 min - Documental

Yo no soy Madame Bovary (Wǒ Búshì Pān Jīnlián)

Feng Xiaogang

Xina

2016 - 138 min - Ficció

Li Xuelian i el seu marit, Qin Yuhe, organitzen un fals divorci per obtenir un segon apartament. Però sis mesos més tard, ell es tornarà a casar amb una altra dona. Llavors Li, plena d'ira, presenta una demanda que podrà, ja que en el seu moment van complir tots els procediments legals. A més, Qin ara l'acusa d'haver estat impura en la seva nit de nocces. Deu anys després, Li emprèn un viatge a la capital durant el Congrés Nacional del Poble, amb l'objectiu de completar el seu absurd periple d'una dècada pel fill que no va tenir.

Tanna

Bentley Dean
i Martin Butler

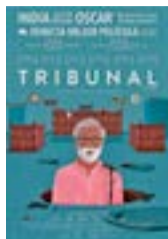
Vanuatu i Austràlia

2015 - 104 min - Ficció

Young-hee (Min-hee Kim) és una actriu que manté una relació amorosa amb un home casat. Quan la jove es veu sola meditant sobre com d'impassible i indiferent es troba davant de tot, optarà per agafar-se un temps. Llavors decidirà anar-se'n a la ciutat d'Hamburg i descobrir com és d'important l'amor en la seva vida.

Tribunal (Court)

Chaitanya Tamhane

Índia

2014 - 116 min - Ficció

Tribunal es basa en la història real de Jeeten Marandi per explicar la història de Narayan Kamble, un cantautor i professor d'una escola de primària de 65 anys que és acusat de provocar el suïcidi d'un treballador que netejava les clavegueres a causa de les seves lletres. Després de ser processat per la implacable fiscal Nutan, és trobat culpable de la mort de l'home. Però el seu advocat intentarà liderar la defensa i rebatre els falsos arguments que acusen el seu client.

Aquest drama que denuncia els processos judicials de l'Índia està escrit i dirigit per Chaitanya Tamhane, que debuta com a director. La pel·lícula està protagonitzada per Vira Sathidar (*The Letters*), Geetanjali Kulkarni (*Delhi-6*), Vivek Gomber, Pradeep Joshi, Usha Bane, Shirish Pawar, Bipin Maniar i Panna Mehta, entre d'altres.

Documental en què s'analitzen les diverses tècniques i estratègies de la propaganda, centrant-se en el sorprenent i sempre cridaner cas de Corea del Nord. La pel·lícula ha estat rodada aprofitant l'accés privilegiat a filmar a Corea del Nord de la mà d'Alejandro Cao de Benós, l'únic occidental que treballa per al govern comunista. El film analitza les estratègies utilitzades pels diferents "jugadors" per manipular la "veritat" i els seus interessos. Notícies falses, mitges veritats i polèmiques surrealistes serveixen perquè l'espectador arribi a les seves pròpies conclusions i reflexioni sobre com és de difícil saber la veritat.

Celestial Camel (Nebesnyy verblyud)

Yuri Feting

Rússia

2015 - 90 min - Ficció

ESTRENA A L'ESTAT ESPANYOL

Altynka és un camell nadó que, segons les creences del difunt avi del jove Bayir, portarà bona sort a la família pel seu albinisme. Així i tot, el patriarca de la família ha de vendre el camell per una quantitat generosa a un home de la indústria del cinema, decisió que entristeix la família i propicia que la mare del camell, Mara, s'escapi a buscar-lo. D'aquesta manera, Bayir iniciarà un viatge pel desert a la recerca dels dos animals.

En una illa remota de l'oceà Pacífic -en la qual abunden els boscos, la pluja i l'activitat volcànica-, dos joves enamorats decideixen desafiar les seves tribus. Wawa i Dain s'estimen, però ell és el nét d'un cap dels Yakel i no poden estar junts. Per això els dos decideixen fugir, però seran perseguits per enemics guerrers que intentaran posar fi a les seves vides. Llavors hauran de decidir entre els seus cors i el futur de la tribu, mentre que els vilatans s'hauran d'enfrontar a una dura decisió: la preservació de la seva cultura tradicional o l'adaptació a les creixents demandes de llibertat individual.

Niebla (Haemoo)

Sung-bo Shim

Corea del Sud

2014 - 111 min - Ficció

Basada en fets reals, la pel·lícula narra la història de Kang, el capità d'un vaixell de pesca. Quan el propietari de la nau vol vendre-la, Kang decideix comprar-la tot i que la pesca és insuficient. El capità comença a desesperar-se quan es queda sense diners. Kang es veurà obligat a emprendre un negoci arriscat: transportar immigrants il·legals procedents de la Xina fins a Corea. Però durant una nit de tempesta un succés provocarà la catàstrofe i, per tant, portarà la tripulació a un ambient de bogeria.

Corea, crisi permanent a la llum de la història

La narrativa nord-coreana sobre la guerra: una epopeia nacional de vuitanta anys contra els imperis japonès i americà, amb els col·laboracionistes del sud darrere de tots dos

Rafael Poch-de-Feliu
@RafaelPochBlog

En el món recent hi havia tres nacions dividides per la guerra freda: Corea, Alemanya i el Japó. Només Corea no s'ha reunificat. La seva unitat històrica és la més sòlida del trio, ja que, a diferència dels altres, Corea té unes fronteres clares des del segle X, una ètnia i una llengua unificades, i una cultura/civilització independent que va ser capaç de mantenir tot i el veïnatge del potent focus cultural xinès. En termes històrics, la divisió nacional de Corea és un fugaç episodi i una gran anomalia del segle XXI.

El seu conflicte és anterior a la guerra freda. No es va forjar fa seixanta anys amb la guerra de Corea (1950-1953), sinó que en fa vuitanta, amb la invasió japonesa de la Xina. La història i la memòria d'aquests últims vuitanta anys marquen profundament la narrativa a Corea del Nord i l'actual situació a la península, que té tres dimensions: una intercoreana, una altra amb els Estats Units al centre i una altra entre Corea del Nord i el Japó.

El 19 de setembre de 1931, el Japó, que ocupava Corea des de 1910, va envair el nord-est de la Xina (Manxúria), on va crear l'Estat titella del Manxukuo. La resistència comunista armada contra l'invasor japonès a Manxúria va arrencar un any després, el 1932, i no va ser xinesa, sinó coreana. A Manxúria els coreans constituïen el 90% dels membres del Partit Comunista Xinès. El seu líder va ser Kim Il-sung, després fundador de Corea del Nord. Des de 1932 ell i els seus companys, tota una generació de guerrillers nord-coreans, es van enfrontar no només als japonesos sinó a tota la legió de col·laboracionistes coreans que aquests portaven.

PODER HEREDITARI

A l'Àsia Oriental, no només a Corea del Nord, el poder és hereditari. Els hereus, fills, néts i successors d'aquella barreja de guerra civil coreana i lluita colonial antijaponesa iniciada el 1932, estan avui al poder a Pyongyang, Seül i Tòquio. A Manxúria, el després dictador de Corea del Sud entre 1961 i 1979, Park Chung-hee, o alts caps militars com Kim Sok-won, van lluitar juntament amb els japonesos contra els guerrillers de Kim Il-sung. Tot l'alt comandament sud-coreà de la guerra de 1950 estava compost per col·laboracionistes dels japonesos. Una investigació oficial sud-coreana va establir el 2004 que més del 90% de l'elit local anterior a la democràcia establerta a finals dels vuitanta estava formada per famílies o individus amb antecedents col·laboracionistes. Fins a 2004, amb l'arribada al poder de Roh Moo Hyun, Corea del Sud no va tenir un líder no vinculat a aquesta tradició. Amb l'actual president, Lee Myung-bak, del dretà Grand National Party, s'hi ha tornat de nou.

Al Japó el 70% dels diputats van heretar el seu escó dels seus pares o pertanyen a conegudes famílies polítiques amb arrels directes en l'ocupació de Corea i de la Xina. Les genealogies de polítics de primera fila com Taro Aso, Shinzo Abe i molts altres, poden passar desapercebudes en moltes parts, però no a Corea del Nord. En aquest estat, la narrativa nacional -insistentment transmesa pel règim des del jardí d'infants-arrenca amb la lluita antijaponesa a Manxúria; continua amb el record de la guerra de 1950-1953 contra uns americans, aliats dels japonesos, que utilitzaven

bases militars al Japó, i acaba amb col·laboracionistes de Corea del Sud ajudant l'agressor en els dos casos.

Aquesta segona i tercera generació política de Pyongyang, Seül i Tòquio no ha acabat la guerra iniciada pels seus pares i avis en els anys trenta, perquè Corea del Nord i el Japó no han normalitzat les seves relacions, i perquè el conflicte de 1950-1953 no va concloure amb tractat de pau amb els Estats Units i Corea del Sud sinó amb un "armistici", poc més que un alto el foc provisional.

CONTINUÏTATS

Els dotze membres de la Comissió Nacional de Defensa que governa Corea del Nord són adobats excombatents de la guerra de Corea, una guerra contra el major imperi militar de la història que va ser derrotat (perquè no va vèncer) en aquell conflicte. Els nord-coreans solen dir que ells van infringir als nord-americans el primer desastre militar de la seva història. En els seus museus se cita, amb orgull i jactància, la declaració del comandant de les forces americanes a Corea, el general William Clark, en acabar la guerra: "Vaig tenir la poc envejable distinció de ser el primer cap militar de la història dels Estats Units que va signar un armistici sense victòria". Per als falcons dels Estats Units, Corea sempre va ser una mena d'assumpte inconclus, com Cuba, i després de la fi de la guerra freda, manifestament. A Pyongyang, l'experiència de guerra contra un enemic superior i més ben armat marca la biografia i la narrativa que aquesta elit transmet al país.

La segona i tercera generació política de Pyongyang, Seül i Tòquio no ha acabat la guerra iniciada pels avis

Per a la mentalitat del Nord, Corea del Sud és una Corea de segona, una mena de república hereva d'un estat titella del colonialisme japonès i l'imperialisme americà. Mentre que ells sempre van ser independents de la Xina i de l'URSS -les tropes es van retirar del Nord els anys cinquanta-, els sud-coreans encara mantenen 30.000 soldats americans estacionats en el seu territori i 100.000 més a la regió amb àmplia capacitat nuclear. I darrere d'aquest desplegament, el Japó continua prestant el seu territori i les seves bases al setge.

A Corea del Nord es considera que l'exèrcit sud-coreà, infinitament més sofisticat i potent que el del Nord, està controlat pel Pentàgon. L'expresident dels Estats Units Jimmy Carter, que coneix bé Corea del Nord i ha tractat repetidament amb els seus dirigents, esmenta aquesta circumstància per explicar per què els nord-coreans insisteixen tant a mantenir converses directes amb els Estats Units, cosa a què Washington es nega, entre altres raons perquè Roma no negocia amb un règim al qual no va poder vèncer militarment fa mig segle i que avui continua demanant un acord de pau com a condició per a qualsevol cosa.

A dalt, un canó antitanc a la ciutat sud-coreana de Suwon l'any 1950. A baix, desfilada commemorativa a Pyongyang en el 105è aniversari del naixement de Kim Il-sung

guerra civil xinesa. Oficialment, 183.108 voluntaris xinesos, entre ells el fill gran de Mao, Mao Anying, van morir a la guerra de Corea. La xifra la va divulgar la Xina l'octubre de 2010, en commemorar el seu seixantè aniversari amb un acte en què Xi Jinping va esmentar, "una guerra gran i justa per salvaguardar la pau i resistir l'agressió", però els historiadors solen parlar de xifres molt més voluminoses. A Pyongyang, el variable record de l'ajuda xinesa, per exemple als museus i al cementiri de Hoechang, on hi ha milers de voluntaris xinesos enterrats, marca com un termòmetre la temperatura de les relacions entre el règim i Pequín.

EXTREMA VIOLÈNCIA, GUERRA TOTAL

La guerra de Corea va ser terrible. La destrucció de les ciutats del nord per l'aviació americana va superar la destrucció coneguda a Europa i l'Àsia durant la Segona Guerra Mundial. La massacre de presoners i civils va ser enorme. Càlculs americans i sud-coreans van establir entre 20.000 i 30.000 les víctimes de les massacres del nord durant la seva ofensiva al sud. Per la seva banda, la xifra de massacrats al sud pels sud-coreans des de l'inici de la guerra, el juny del 1950, se situa al voltant dels 100.000, que s'afegeixen als 100.000 del període de repressions anterior a la guerra, incloent-hi els entre 30.000 i 40.000 morts durant la repressió d'una revolta camperola a l'illa de Cheju. Els coreans del sud mataven rutinàriament als presoners de guerra i torturaven sistemàticament als quals no mataven. Els americans feien els ulls grossos i també afusellaven civils. Els coreans del nord eren més selectius en la seva violència cap als presos, diferència que també es va donar en la guerra civil xinesa, entre comunistes i nacionalistes, com està ben documentat. "Per incòmode que sigui reconèixer-ho, les atrocitats dels comunistes van ser al voltant d'una sisena part del total i van tendir a ser més selectives", diu l'historiador Bruce Cumings en el seu últim llibre sobre la guerra.

Totes les ciutats nord-coreanes van ser reduïdes a cendres pels atacs dels Estats Units

Va ser una guerra total. Totes les ciutats nord-coreanes van ser reduïdes a cendres pels bombardejos estratègics americans que van llançar una enorme quantitat de bombes per quilòmetre quadrat i van dur a terme experiments de camp amb armes biològiques. La destrucció va ser superior a la coneguda per Alemanya i el Japó en la Segona Guerra Mundial. Pyongyang va quedar destruïda en un 75%, Hamhung i Wonsan en un 80%, Chingjin en un 65%, Sinanju en un 100%, Sariwon en un 95%, Hungnam en un 85%...

L'amenaça d'un ús americà de la bomba atòmica sempre va estar present. El novembre de 1950 Truman va amenaçar públicament amb utilitzar-la per contenir els xinesos. El maig de 1953, en vigílies de l'armistici, Eisenhower i l'estat major nord-americà seguien estudiant la possibilitat. En víctimes, el balanç final de la contesa va ser enorme: 36.940 soldats americans morts, 400.000 sud-coreans i 2 milions de nord-coreans, la meitat civils.

LA XINA I EL SEU DEUTE AMB KIM IL-SUNG

La guerra de Corea va començar oficialment el 24 i 25 de juny de 1950. Ni Moscou ni Washington la desitjaven. L'URSS estava esgotada pel seu holocaust nacional de 30 milions a la Segona Guerra Mundial. Stalin temia la bomba atòmica que els Estats Units havien utilitzat feia tan poc contra el Japó. Per contra, els enemics del Nord i del Sud volien estomacar-se. Els combats fronterers eren crònics des del maig de 1949. La seqüència de la guerra és coneguda: primer, el Nord atropella al Sud i als americans fins a arraco-

nar-los a l'extrem sud-est de la península; després, el desembarcament americà a Inchon va fer un gir total a la situació i els arraconats van ser els del Nord, i l'octubre de 1950 la Xina va intervenir amb els seus voluntaris, que van salvar el Nord, retornant finalment a la posició inicial.

La Xina va intervenir en la guerra perquè es va sentir amenaçada, però també perquè Mao s'hi considerava moralment obligat, a causa de l'enorme tribut que els coreans de Kim Il-sung havien pagat a la Revolució Xinesa, amb la seva important participació en la resistència contra els japonesos a Manxúria i en la

La Xina, la distòpia de demà

Laia Gordi

@MIRAVENT

La Xina es desperta amb la notícia de l'explosió de tres bombes –i tres morts– davant d'edificis governamentals a la ciutat de Fuzhou, al sud del país. Era el 26 de maig de 2011 i l'agència de notícies oficial Xinhua publicava una nota de premsa que esborraria al cap de poc, però les xarxes socials l'agafarien al vol i, malgrat la censura, la història de Qian Mingqi correria com la pólvora.

Qian havia patit l'enderrocament forçós de casa seva dues vegades. Dues vegades el govern l'havia fet fora de casa seva –a la Xina la propietat de la terra és estatal– per construir-hi una autopista, i dues vegades havia deixat el treballador d'una fàbrica de pirotècnia i la seva esposa amb poc més que un grapat de mobles polsosos i una indemnització ridícula. Després del segon desallotjament, el terreny del qual ni tan sols va acabar fent-se servir, Qian va reunir les poques forces que li quedaven per reclamar –amb les minses vies que hi ha a la Xina per fer-ho– indemnitzacions i reconeixement. No va obtenir cap resposta. Després, autodidacta en l'ús d'internet, va difondre el seu cas per intentar arribar a professionals de l'advocacia i col·lectius en defensa dels drets humans que poguessin ajudar-lo. La crida, però, sorda a l'internet xinès, es va ofegar en un mar de consums. Pel camí de la reivindicació, la seva dona –que segons algunes notes de premsa va emmalaltir a causa de l'estrès– va morir. Deu anys després, sol, pobre i silenciada, Qian va explicar a Weibo (l'equivalent xinès a Twitter) que triava "un camí que no volia prendre". Tenia 52 anys i va fer explotar tres artefactes casolans –fets de pirotècnia– a les portes d'edificis governamentals, i en la darrera explosió es va immolar amb el seu cotxe. A més d'ell, van morir dos guàrdies de seguretat. Va causar desperfectes materials importants i –sobretot– una onada de solidaritat a les xarxes que va durar tant com se li va permetre. Uns dies. Després, silenci.

Un document de residència separa la població del país entre persones d'origen rural i urbà

A finals d'aquest novembre, el govern de Pequín començava 40 dies de desallotjaments forçosos massius i d'enderrocament de barris sencers als afores de la ciutat de treballadores migrants de l'interior de la Xina. *The New York Times* titulava: "Per què hi ha parts de Pequín que semblen zones devastades per la guerra". Fins a 300.000 treballadores migrants van perdre la casa, les botigues, el barri, la seva ciutat i la seva manera de guanyar-se el pa. Es va avisar el veïnat amb tres dies d'antelació, i no se'ls va donar alternativa ni cap tipus d'indemnització. Són majoritàriament migrants pobres sense papers al seu propi país. No tenen drets.

A la Xina hi ha un document de residència municipal, anomenat Hukou, que separa la població del país entre persones d'origen rural i persones d'origen urbà, i atorga drets diferents. Les persones amb Hukou urbà tenen millors serveis de salut i educació, i les persones d'origen rural no poden treballar legalment ni accedir –elles o els seus infants– als serveis socials de les grans ciutats. A més, és molt complicat canviar d'esta-

tus. La Xina és sovint un mirall dels fenòmens del món capitalista més salvatge a escala pròpia. En un país on des dels anys 80 s'ha apostat políticament i econòmicament pel desenvolupament de les grans ciutats i la indústria –en oposició a l'agricultura–, per convertir la Xina en "la fàbrica del món", i prometre a les treballadores el "somni xinès" de creixement il·limitat, les zones rurals i les ciutats més petites han quedat absolutament abandonades per l'administració i són feus de cacics, corrupció, i misèria. El jovent –homes i dones– migra massivament a les grans ciutats, on netegen, fabriquen, construeixen i serveixen per enviar diners a casa. "Deixa que uns s'enriqueixin primer", deia Deng Xiaoping, pare de l'obertura de la Xina al capitalisme durant la dècada de 1980. Per a algunes, però, no acaba d'arribar mai el torn.

Hi ha 282 milions de treballadores migrants internes a la Xina vivint a les macrociutats –segons les dades de 2017 del govern xinès. Això representa més d'un terç de la població de tot el país. En el millor dels casos, els migrants només deixen un infant enrere a

Veïnes d'un barri perifèric de Pequín marxen de casa en rebre l'avís de desallotjament

càrrec de l'àvia o la muller, i el veuen uns pocs dies a l'any durant la setmana de vacances. Això degrada les relacions, i l'índex de divorcis al món rural és cinc vegades superior al de les ciutats. Però, en el pitjor dels casos -i passa sovint-, infants de poca edat es queden sols a casa, pateixen de soledat perquè no sempre tenen germanes per jugar i augmenten els casos d'abusos sexuals i segrestos. A les zones rurals i a les petites ciutats hi ha, des de fa anys, un increment constant de suïcidis i delinqüència -tot i que les dades reals són difícils de contrastar perquè el govern no les facilita. Algunes fàbriques es van traslladar a prop de pobles i van crear llocs de treball, però també es van aprofitar de la impunitat i la corrupció establerta per explotar les treballadores -fins a l'esclavatge- i contaminar sense precedents els rius i la terra. A la Xina hi ha 450 -dels anomenats- pobles del càncer.

I la ciutadania xinesa es revolta. La pagesia i grangers fa anys que formen grups i fan cartes-peticions (l'única manera legal de presentar demandes al govern xinès) demanant-li que intervingui en disputes,

sobretot per desallotjaments forçosos, pol·lució i frau electoral municipal. Però les respostes són minses. Organitzacions estrangeres i hongkoneses calculen que hi ha entre 80.000 i 100.000 "accidents de massa", el terme que fa servir el govern per englobar tot tipus de protestes. Les xifres reals, però, només les té l'Estat i la definició és tan vaga -inclou disputes al carrer per motiu de joc, alcohol, sexe- que costa treure'n l'entrellat. No sabem mai quants Qian Mingqi hi ha a la Xina.

L'APP DEL CONTROL SOCIAL

El 2013 Xi Jinping es convertia en el president de la Xina -com cada deu anys, en un canvi meticulosament dirigit pel nucli dur del Partit Comunista Xinès- i prometia "reformes econòmiques sense precedents" i una gran campanya contra la corrupció. El discurs era profund i engrescador i la Xina es va bolcar al nou líder, que, a més, va construir al seu voltant una mística personalista que el va convertir en una *celebrity* en poc temps i va concentrar

-encara més- poder polític entorn seu. Xi va recuperar l'home fort de la Xina, Mao revivia.

Manel Ollé, professor d'història i cultura de la Xina Moderna a la Universitat Pompeu Fabra de Barcelona, ho explica així: "Xi Jinping va fer una gran campanya anticorrupció molt popular que amagava una purga política dels tigres: van caure líders polítics, generals i el cap dels serveis secrets, que tenia cinc vegades el pressupost de l'exèrcit! Però, després, no ha fet res significatiu per reduir la pobresa, i, en canvi, sí per augmentar la repressió de la dissidència".

El control social, explica el professor, ja està a l'altura de la intel·ligència artificial. El govern ha llançat una aplicació mòbil que avui es presenta com un joc i que té molt d'èxit entre la gent jove. L'app es diu *crèdit social*, que "sona molt bé" -diu Ollé- però que permet monitoritzar "els teus usos del mòbil, fer-te un rànquing de mèrits i debits segons les teves compres i la teva actitud a les xarxes, i oferir-te rebaixes -o encarriments- dels preus". Segons Ollé, "el que permet és crear el que en l'època de Mao era un registre polític, però anant molt més enllà: posen la informació de l'ús del teu mòbil al costat del sistema de càmeres, la geolocalització... Es tracta d'un registre que dirà si has de ser contractat o no per una feina, que inclourà el teu registre mèdic, tenen tota la teva informació. I, en aquest format, ja s'està portant a la pràctica al Xingjang -territori de la minoria turca musulmana-, allà s'està estenent a través del sistema de recàrregues i geolocalització".

El govern ha llançat una aplicació de mòbil com si fos un joc, però es tracta de control social

"És la quarta revolució tecnològica en la qual tots estem posats", continua el professor, "però ells són més explícits perquè no hi ha una societat civil que ho pugui parar, que és el que s'han anat carregant els darrers sis o set anys: advocats, periodistes, *tuitstars*... Un enduriment, però, que també hi ha qui diu que és fràgil i un error de càlcul", insinua. "El 2013 hi havia il·lusió per Xi, avui tothom té algú que se l'han carregat, i s'ha recuperat un sistema de delació que recorda el pitjor de la revolució cultural", detalla Ollé. Però el govern ha engegat una campanya de propaganda molt agressiva enfocada a la gent més jove i basada en el patriotisme de ser una superpotència i en l'accés al consum. "Jo tinc estudiants xinesos i fa uns anys els podies parlar de certes coses; des de fa un temps, quan preguntes, s'enfaden, s'aixequen i se'n van. Hi ha una identificació molt forta entre el partit i el país", admet el professor.

L'empresa Huawei presentava al darrer Barcelona Mobile World Congress un sistema de ciutat intel·ligent radiant que permetia, a través d'una gran pantalla, seguir el trànsit i els serveis de Pequín en directe. És la mateixa ciutat que ha expulsat 300.000 treballadores migrants. "La classe mitjana de la Xina és un mite", diu Manel Ollé, i continua: "El que hi ha és una elit molt enriquida i una classe treballadora que fa el que pot". I el professor conclou: "El país se'n va de festa i tu mai no hi podràs accedir. Hi ha un enduriment perquè tenen por -les dictadures es basen en la por- i, a vegades, en una por exagerada". Quants Qian Mingqi caldran per trencar la revolució tecnològica del Partit Comunista Xinès?

L'emperador del Japó pensa a abdicar

L'aspiració del dinasta nipó, plasmada en una llei del Parlament, evidencia un fràgil joc d'equilibris en l'estructura política i social del país

Ferran Vargas
@FERRANIDUS

El 9 de juny de 2017, el Parlament japonès –la Dieta– va aprovar una llei històrica que permetrà que l'actual emperador Akihito, de 83 anys, abdiqui del tron del crisantem. L'última vegada que es va produir l'abdicació d'un emperador al Japó va ser el 1817, fa just 200 anys, quan encara imperava el feudalisme a les illes del sol naixent.

El cert és que la Constitució vigent, redactada directament pels Estats Units com a gran vencedor de la guerra del Pacífic (1937-1945), no inclou cap provisió que prevegi la pràctica de l'abdicació. Durant la guerra, la sobirania nacional havia residit en la figura de l'emperador, que era considerat un ésser semidiví descendent directe dels déus i en nom del qual es van cometre alguns dels crims més atroços de la història. Quan els Estats Units van ocupar l'arxipèlag el 1945, van decidir mantenir la figura de l'emperador, però, per por que el poble japonès tornés a ser arrossegat per la bogeria col·lectiva del feixisme un cop acabés l'ocupació, el van instar a renunciar al seu estatus diví i van redactar una Constitució que el rebaixava a "símbol de l'Estat" sense cap facultat política.

En aquest context de màxima restricció als poders de la institució imperial, s'ha d'entendre el fet que la Constitució no establís un marc legal per a l'abdicació. I és que, al Japó, la mera expressió d'un emperador de voler abdicar ja seria interpretada com una declaració política.

És per això que l'emperador Akihito mai no ha demanat explícitament l'abdicació. Però sí que ho ha fet de manera indirecta, en un discurs televisat retransmès el 8 d'agost de l'any passat. Era la segona vegada que es dirigia directament al poble durant les gairebé tres dècades que ha ocupat el tron i, abans d'ell, només ho havia fet una vegada el seu pare –per primer cop a la història– per anunciar la rendició del Japó a través de la ràdio el 1945.

FORT IMPACTE POLÍTIC

En el seu discurs, Akihito va afirmar que estava bé de salut, però es va mostrar preocupat per la possibilitat

de no estar capacitat per complir amb les seves atribucions en un futur no gaire llunyà. Va usar l'expressió "símbol de l'Estat" en sis ocasions per referir-se al seu paper, la qual cosa denota que, en el fons, era molt conscient que el seu discurs tindria un impacte polític fort. En una societat com la japonesa, amb una cultura que funciona a través de tot un sistema d'expressions indirectes i ambigüitats, les paraules d'Akihito van ser interpretades com una instància inequívoca perquè es legislés a favor de l'abdicació.

Els conservadors del govern actual estan en contra de l'accés de les dones al tron

Però, si s'observa amb deteniment el context en què es va produir el discurs, sorgeix el dubte de si fet aquest pas tan polèmic, la intenció directa de l'emperador era només la d'abdicar o de si, darrere la decisió, hi havia més motivacions. Si bé és cert que –constitucionalment– el monarca ha de regnar fins al moment de la seva mort, la carta magna permet que el seu successor pugui actuar com a regent en cas que l'emperador no estigui capacitat per complir amb les seves funcions. Així doncs, es pot considerar que la preocupació per l'edat d'Akihito no és el motiu principal de l'abdicació.

POLS AMB EL GOVERN

Analistes com Kawanishi Hideya interpreten el discurs d'Akihito com una tàctica per poder obrir un debat més ampli sobre la reforma de la casa imperial que permeti l'accés de les dones al tron, tenint en compte que l'actual princesa només ha pogut tenir una filla. Els conservadors del govern actual estan en contra de l'accés de les dones al tron i no volen obrir aquest debat, de la mateixa

L'emperador i l'emperadriu del Japó donant la benvinguda a Barack Obama / **William Ng**

Una dinastia amb 2.000 anys d'història

La casa imperial japonesa és la dinastia més antiga del món, amb gairebé dos mil anys de llinatge ininterromput, amb una relació amb els mites fundacionals del país i amb pràctiques socials exercides pel conjunt de la població. Fins i tot, el calendari japonès (que conviu amb el gregorià) compta els anys a partir del primer regnat de cada emperador.

Al mateix temps, la casa imperial és responsable del naixement de la nació moderna. A mitjan segle XIX, l'emperador només era un símbol religiós i qui governava era el *shogun*, un cabdill al qual els senyorius en què estava dividit el Japó havien de retre vassallatge. Quan les nacions colonials van

començar a assetjar el Japó, una part de la noblesa va veure la necessitat de modernitzar el país per poder combatre Occident i va iniciar un moviment al voltant de la figura de l'emperador Meiji per enderrocar el *shogun*, construir una unitat nacional i abandonar el feudalisme. Va ser una revolució burgesa duta a terme per aristòcrates i, per tant, necessàriament incompleta.

Van ser els Estats Units, amb l'impuls de l'esquerra japonesa, els qui van completar la transició a la democràcia burgesa durant l'ocupació. Però el general MacArthur va mantenir la figura de l'emperador Hirohito tot i la seva responsabilitat en la guerra. Durant els primers anys de postguerra, sí

que hi va haver una oposició a la institució imperial per part de molta gent, però els Estats Units la van protegir per allunyar el país del comunisme en un moment molt convuls. Això va provocar una transició deficient al Japó, tal com explica l'historiador Ian Buruma: "Es va témer que el Japó fos impossible de governar sense l'emperador. A la pràctica, MacArthur es va comportar com un típic cabdill japonès (un *shogun*) i va utilitzar el símbol imperial per reforçar el seu poder. Com a resultat, va desapropiar l'ocasió d'instaurar una democràcia japonesa eficaç i va distorsionar greument la història".

manera que s'havien negat a obrir el debat sobre l'abdicació argumentant que rebaixava l'estatus de la casa imperial. Per aquest motiu, la casa imperial hauria fet aquesta jugada a través dels mitjans de comunicació i dirigint-se directament al poble sense informar prèviament el govern. I també per aquest motiu, el primer ministre, Abe Shinzo, finalment no ha tocat la Constitució en allò que fa referència a la institució imperial, sinó que ha optat per fer una llei que només servirà per al cas d'Akihito.

Altres analistes, com Jake Adelstein, han interpretat el discurs d'Akihito com un últim acte de resistència davant el govern ultranacionalista d'Abe Shinzo, un nostàlgic del Japó d'abans de 1945 que es nega a reconèixer totes les agressions nipones contra altres nacions perpetrades durant la guerra i que té com a màxima prioritat de la legislatura aprofitar el moment d'eufòria dels Jocs Olímpics de Tòquio de 2020 per eliminar el caràcter pacifista de la Constitució establert pel famós article 9, que impedeix -només formalment- que el Japó tingui un exèrcit i participi en conflictes bèl·lics.

Segons una enquesta de l'agència de notícies Kyodo, el 60% de la població japonesa està en contra de modificar l'article 9 i és sabut, també, que l'emperador s'oposa a les tendències nostàlgiques del govern Shinzo. Durant els últims anys, Akihito ha fet declaracions en què reivindicava la importància dels valors de la pau i la democràcia. La casa imperial, que compta amb un suport popular ampli, no vol que se l'associï amb mesures impopulars. Shinzo i bona part dels seus ministres formen part de la Nippon Kaigi, un grup dedicat

a rendir culte a l'emperador i que advoca per tornar al xintoisme estatal (religió autòctona del Japó). Però el monarca actual és conscient que les màximes fonts de legitimitat de la institució imperial després de la guerra no han estat altres que la pau i la democràcia, els valors que generen més consens en la societat japonesa arran del trauma bèl·lic. I tenint en compte el paper nefast del seu pare en l'ascens del militarisme, Akihito s'esforça per desmarcar-se de les tendències regressives de l'actual primer ministre.

Té un dels exèrcits més poderosos del món i ha participat en diversos conflictes

Cal dir que, gairebé des del principi, s'ha fet una interpretació extremadament laxa de l'article pacifista. Quan la guerra freda es va començar a intensificar amb la Revolució Xinesa de 1949, els Estats Units van instar el Japó a remilitaritzar-se per combatre el comunisme a la regió. Des d'aleshores, ha imperat el que es coneix com la doctrina Yoshida -nom del primer

ministre de l'època-, consistent a interpretar la Constitució de manera laxa per anar recuperant la sobirania militar progressivament, fins al punt que ara el Japó té un dels exèrcits més poderosos del món i ha participat en diversos conflictes internacionals.

En part, la doctrina Yoshida es va mantenir perquè l'esquerra havia tingut prou força per evitar la reforma constitucional, però no per governar. Al Japó, es dona la situació paradoxal que l'esquerra institucional, com que gairebé no té força material des de la caiguda de la Unió Soviètica, s'aferra a la Constitució pacifista com a un clau roent per evitar la militarització del país i veu amb bons ulls el rol de l'emperador. Fins i tot l'únic partit amb representació parlamentària que històricament es declarava republicà, el Partit Comunista, ha deixat de boicotejar els actes en què participa l'emperador. L'única oposició real contra la institució imperial prové, avui, de grups extraparlamentaris com ara la Lliga Comunista Revolucionària, hereva del 68 japonès, o la Xarxa d'Activitats Contra l'Emperador.

Al Japó, s'imposa el que William Andrews anomena "tabú del crisantem", una barreja de suport popular i absència de debat respecte a la institució imperial. Oposar-se a l'emperador, sovint, és considerat antijaponès i criticar la seva figura públicament és una activitat arriscada que acostuma a provocar reaccions violentes de l'extrema dreta i fins i tot l'assassinat.

(*Article publicat al número 435 de la *Directa*)

Apoderar-se a través del futbol a l'Índia

Jugadores
de l'equip Slum
Soccer India
/ **Surbhi Mahajan**

El programa de futbol de barriada és la base per construir un futur millor per a les noies

Alison Carney

TRADUCCIÓ: Aula d'Idiomes

Les Shakti Girls caminen la curta distància que hi ha entre l'escola i el lloc d'entrenament vestides amb l'equipatge de futbol acabat de rentar, ja que és l'únic que tenen. Contentes pel fet d'acabar de sortir de classe i amb ganes de començar a jugar, ajuden el seu entrenador a preparar les xarxes a les velles porteries del camp. Només començar la primera activitat de l'entrenament esclata una enorme tempesta monsonica. Raigs i trons cobreixen el cel. Les noies volen seguir jugant però l'entrenador insisteix a aturar-lo per motius de seguretat, així que totes es refugien sota un vell amfiteatre a l'altre extrem del camp, juntament amb altres vianants que també busquen evitar mullar-se. Amb aigua filtrant-se a través del vell sostre, les jugadores comencen a fer jocs de pilota, flexions i exercicis físics mentre els vianants amb qui comparteixen l'espai les miren interessats i sorpresos pel seu riure contagiós. Finalment, la pluja s'atura; agafen la pilota i tornen al camp d'entrenament, que ja no és un camp de futbol sinó un petit llac. Amb aigua per sobre dels turmells continuen jugant fins a la posta de sol, esquitxant, rient i cridant sense importar-los el baluern dels trons. Juguen fins que es fa fosc, ajornant les responsabilitats i els deures tant com poden, per-

què consideren que jugar a futbol és el que té sentit en aquest moment i el que els agrada fer. Per aquesta raó, el programa Slum Soccer (futbol de suburbi/barriada) desenvolupat per les Shakti Girls és la base per construir un millor futur per a aquestes noies.

Aquest programa neix al centre de l'Índia, a la ciutat de Nagpur. No es tracta d'una ciutat petita -és la tretzena en grandària de tot el país-, amb un gran extraradi ple de zones agrícoles i rurals, que els turistes rarament visiten. El programa Slum Soccer va començar adreçat a joves amb situacions de precarietat que vivien als carrers i les barriades del voltant de Nagpur l'any 2001. Es descriu com una organització que utilitza el futbol com un vehicle que va més enllà de la raça, la religió, la llengua i el gènere, per tal de millorar les vides de les persones sense sostre. En els seus programes ensenyen, entre d'altres, habilitats matemàtiques o a construir lideratges i habilitats d'orientació per a la vida. El programa Shakti Girls, específicament, ofereix oportunitats a noies que volen jugar a futbol i desenvolupen habilitats en un context on el dret de les dones i a decidir sobre el seu futur és molt limitat.

El programa busca combatre les barreres socials i culturals que limiten les oportunitats de futur de les dones. La pobresa, la falta d'oportunitats educatives i la desigualtat en les tasques domèstiques són problemàtiques a les quals s'enfronten les noies durant el seu dia a

dia a l'Índia. Segons un informe publicat per Dasra -l'organització filantròpica més important del país- quasi el 50% de les dones a l'Índia es casen abans dels divuit anys. Un cop casades, les noies normalment deixen l'escola, un fet que limita les seves oportunitats per accedir a feines qualificades en un context en què la pobresa és el major repte social. L'educació per a noies està sovint devaluada per les seves mateixes famílies, ja que s'espera que contribueixin al treball domèstic, deixant-los molt poc espai per a l'oci i per a desenvolupar activitats esportives i de joc. L'Slum Soccer té en compte totes aquestes barreres de les noies que viuen en comunitats rurals ubicades als suburbis de Nagpur, i va

L'acceptació per part de la comunitat s'ha convertit en un dels principals objectius

engegar el projecte Shakti Girls el 2014 amb l'objectiu d'adreçar-s'hi. Els equips de futbol no-mixtes han estimulat l'apoderament de les dones, que és d'on prové el terme *shakti* -que significa *poder* en el dialecte local-, i representa com les dones exhibeixen la seva energia i poder de manera natural quan juguen a futbol.

El programa Slum Soccer considera que les activitats relacionades amb el futbol proveeixen un espai on les noies poden desenvolupar les seves habilitats i confiança per fer front a les pressions socials i

familiars en relació amb el matrimoni. Per assegurar-se que les noies poden participar-hi, treballen també per aconseguir el suport de les famílies, ja que abans havien detectat prejudicis per part de les famílies relacionats amb que les seves filles practiquessin esport en públic, i especialment amb entrenadors masculins. Pankaj Mahajan, el director del programa, descriu com van canviar el model del projecte el 2015, quan van començar una col·laboració amb les escoles: "Quan van engegar aquest programa, el principal repte era que des de les comunitats ens deien que no podíem enviar un home a entrenar les noies. Aleshores vam trobar la manera d'anar directament a les escoles, en lloc d'anar a entrenar a les comunitats. Desenvolupar el programa a través de l'escola dona legitimitat al programa als ulls de les famílies i els membres de la comunitat".

Per tant, es van adonar que quan una comunitat confia i creu en la bona voluntat del programa moltes barreres desapareixen. I des d'aleshores, l'acceptació per part de la comunitat s'ha convertit en un dels principals objectius per a qualsevol organització que vol treballar amb dones a l'Índia.

Segons els entrenadors, les noies que participen en el programa han millorat la seva confiança mitjançant el futbol, i hi ha moltes diferències entre les jugadores noves i les que ja fa temps que entrenen. Les que fa més d'un any que estan al programa venen corrents quan un visitant ve a veure l'entrenament, el miren als ulls, es presenten i li estrenyen la mà amb força, mentre que les jugadores noves se'ls miren vergonyoses o miren a terra mentre els parlen. El programa ha creat un canvi real en la confiança de les noies i el seu desenvolupament personal, i són elles mateixes les que volen portar més amigues a unir-se al programa i compartir la seva experiència. Quan els preguntem per idees sobre com podríem introduir més noies a jugar a futbol, totes pensen bé la resposta. Una d'elles

aixeca la mà i diu: "Slum Soccer és una organització privada, aleshores penso que hauríeu d'anar al govern i explicar-los el funcionament del programa. Aleshores el govern podria anar a les comunitats a explicar-los el que fem. Seria molt més fàcil arribar als nostres pares si fos un programa organitzat pel govern". El fet d'expressar aquesta opinió lliurement mostra que la iniciativa i l'opinió d'aquestes noies està millorant gràcies al treball del programa Slum Soccer i la feina dels seus entrenadors.

XARXES DE SUPORT MUTU ENTRE NOIES

A banda de proveir les noies d'un espai per jugar a futbol, Slum Soccer també les anima a fer-se entrenadores i líders. Abhijeet Barse, fundador i director del programa, creu que fomentar lideratges femenins permet a les noies desenvolupar tot el seu potencial i qüestionar els estereotips de gènere dins de les comunitats. Ell explica que les noies i les dones joves que entren al programa molts cops no són conscients del seu propi potencial, i que és important desenvolupar lideratges femenins dins de la mateixa organització que serveixin d'exemple a la resta. Per aquest motiu, Slum Soccer ha decidit crear lideratges femenins dins de l'organització oferint oportunitats i fomentant les capacitats de lideratge a les dones joves que participen en el programa.

El projecte ha vist que quan les noies juguen a futbol també inspiren les seves companyes a fer-ho. Mahajan explica que el simple fet de veure noies jugant dins d'un camp de futbol al barri té un gran impacte

El programa està canviant l'opinió de les famílies sobre les noies que juguen a futbol

en les comunitats perquè anima altres noies a participar-hi i mostra a les famílies els beneficis d'unir-se al programa. Les famílies veuen la confiança de les seves filles sobre el terreny de joc, i també les seves habilitats per fer esport. Un dels entrenadors també comenta que quan els pares veuen entrenadores dones se senten més còmodes amb el fet que les seves filles juguin a futbol. Mahajan diu que alguns dies, mentre està entrenant, les noies d'altres escoles venen amb els seus pares i pregunten si poden unir-se al programa. Això és un dels indicadors del canvi que produeix el programa en les actituds cap a les dones dins les comunitats.

Qüestionar les barreres de gènere no és fàcil en un context on les dones s'enfronten a tantes expectatives socials i culturals en relació amb el matrimoni i les responsabilitats del treball domèstic. Slum Soccer segueix un mètode que no només té a veure amb facilitar espais perquè les noies juguin a futbol, sinó també ajudar-les a superar aquestes barreres. El programa està canviant de forma activa les actituds i l'opinió dins les comunitats sobre les noies que juguen a futbol, cosa que obre oportunitats a moltes d'elles per continuar assistint a l'escola, fer-se entrenadores o inspirar a altres noies a veure oportunitats i no barreres en el seu futur.

A qui beneficia una sortida de Qatar del mercat del gas?

Nazanin Armanian
@nazaninarmanian

Tot i que Qatar, després de l'Iran i Rússia, és la tercera reserva mundial de gas i el primer exportador de gas natural liquat (GNL), es troba en la segona posició pel que fa a la producció d'aquest tipus de gas. Per sobre de Qatar hi ha, ni més ni menys, que els Estats Units.

El petit país, antic venedor de perles, el 2016 va exportar uns 77 milions de tones de GNL, principalment al Japó, l'Índia, Corea del Sud, el Regne Unit i la Xina. Tot i que els EUA debutaven en aquest mercat descarregant tan sols 84,95 milions de metres cúbics de GNL al Brasil, l'augment de la capacitat d'extracció i exportació de la superpotència ha estat vertiginosa. Fa tres anys, els baixos preus del gas i el fet que Qatar tingui els menors costos d'extracció de GNL del món van obligar els inversors d'aquest país a tancar centenars de pous i van fer que les dues terminals de Kenai (Alaska) i Sabine Pass (entre Texas i Louisiana) no donessin l'abast. Els EUA tenen el projecte d'aixecar 27 terminals (sis ja estan en construcció) més, que haurien d'estar operatives abans del 2024, per exportar 300 milions de tones de GNL.

Era el 2010 quan el president Obama llançava amb eufòria la Iniciativa Global de Gas d'Esqu Coast, i afirmava que a partir del 2030 els EUA serien l'Aràbia Saudí del gas". Llavors, havien invertit 42.000 milions de dòlars en la perforació de 7.000 pous, a costa de la contaminació de l'aigua, l'aire i el sòl per l'ús de substàncies tòxiques. Però el medi ambient no era l'única víctima d'aquesta irracional ambició; també ho van ser Rússia, que el 2014 va patir unes sancions a la seva indústria energètica per la crisi d'Ucraïna imposades per l'Occident, i els seus clients europeus, que havien de renunciar a un proveïdor segur i passar penúries energètiques. Llavors, Obama ofería a Europa -molt "oportunament"- comprar el GNL nord-americà; això sí, a partir del 2020. Mentrestant haurien de buscar-se la vida.

A l'Aràbia s'esgota el petroli, amb l'amenaça de retornar-la al que era el 1900, un munt de sorra del desert

Seria el mateix que involucrar Qatar en una tensió políticomilitar, immobilitzar els vaixells que transporten el GNL de Qatar des del port de Fujairah dels Emirats Àrabs Units o un eventual tancament del canal de Suez per part d'Egipte beneficiaria Washington doblement: per l'augment del preu del gas i per presentar-se com l'únic subministrador segur, poderós i estable. Els EUA són un bomber piròman, robant els clients a Qatar! Del començament d'any ençà, nou dels dotze petroliers nord-americans tenien com a destinació Àsia. L'accident nuclear a Fukushima i l'augment de la demanda de gas per part del Japó va ser un altre salvavides de la indústria d'esquist nord-americà.

El gas també es troba al centre de les discrepàncies entre els EUA i la Unió Europea, que es nega a tornar a

aïllar Teheran per acusacions absurdes com "suport al terrorisme". La veritat és que les companyies europees, russes i xineses ja estan treballant en els camps de gas i petroli iranià, mentre les lleis dels EUA prohibeixen a les seves companyies treballar a Iran: Trump fa de "gos de l'hortolà: ni menja ni deixa menjar".

EL PROBLEMA DE L'ARÀBIA SAUDÍ

A Aràbia se li esgota el petroli, un problema que amenaça amb retornar-la al que era el 1900: un munt de

Khalid Abdullah Al Hajeri, membre de la família reial saudita

sorra de desert. D'aquí sorgeix la seva insana temptació d'apoderar-se del petroli i el gas del seu veí, el Iemen, així com dels seus ports estratègics -al golf d'Adèn i Bab al-Mandeb-, i dels recursos fòssils de l'altre veí, Qatar. No li perdona que Doha s'hagi negat a vendre gas als "germans" àrabs del golf Pèrsic amb descompte. El regne wahhabita ha posat els ulls en els jaciments de gas petroli al golf Pèrsic, on a més comparteix amb l'Iran el camp de Foruzan, d'una quantitat de barrils de petroli incalculable.

L'agressió militar d'EUA-Aràbia al Iemen des del 2015 ha provocat la major crisi humanitària del món, i mentre milers d'infants i adults moren de gana i set, nombrosos governs s'han cobert la cara amb la màscara de "solidaritat amb Qatar" (el país més ric del planeta) omplint els seus supermercats, a l'espera de rebre suculentos recompenses de l'emir al-Thani.

El rei Salman i els seus fills estan disposats a seguir utilitzant les afilades espases per ampliar el seu poder; les mateixes que han lliurat Síria a Daesh, que entre les seves tasques hi havia impedir la construcció del gasoducte Iran-Iraq-Síria-Mediterrani, a favor del projecte Qatar-Aràbia-Jordània-Síria-Mediterrani. La intervenció de Qatar a la guerra contra Síria, patrocinant Al-Qaeda, coincideix amb la data en què EUA (client d'una quarta part del GNL de Qatar) va deixar de comprar-li el gas el 2012.

Va ser llavors quan l'emir al-Thani va buscar un altre mercat a Europa. I pensant que el camí recte era el més curt, va decidir enderrocar Bashar al-Assad, aliat de l'Iran i Rússia, invertint uns 3.000 milions de dòlars en mercenaris "rebels-gihadistes". Com si Rússia s'estigués de braços plegats! Aquests "gihadistes" pertanyen a la mateixa organització terrorista creada per la CIA, l'Aràbia i el Pakistan el 1978 contra l'URSS i les forces progressistes de la zona. Llavors, el president Reagan els va convidar a la Casa Blanca per negociar els detalls del gasoducte transafganès que conduiria el gas de Turkmenistan (la quarta reserva mundial de gas) als petroliers dels EUA al mar Àrabic. Fracàs absolut. Els EUA han renunciat al gasoducte transafganès.

Per cert, els dirigents de Qatar, per salvar-se d'un cop d'estat o d'un atac militar d'EUA-Aràbia, van triar la primera opció: acaben de pagar 12.000 milions de dòlars al Pentàgon a canvi de 36 caces bombarders i mantenir-se al poder. Trump no va dir, fa una setmana, que Qatar patrocinava el terrorisme?

Qatar ha pagat 12.000 milions de dòlars al Pentàgon a canvi de 36 caces i mantenir el poder

Paral·lelament a la crisi de Qatar, l'Iran patia dos atemptats terroristes i Rex Tillerson (exdirector d'ExxonMobil convertit en secretari d'Estat), la missió del qual era conquerir les fonts i les rutes de trànsit d'hidrocarbur per a l'elit governant del seu país, revelava que el seu govern ha decidit desestabilitzar el país per un "canvi del règim" en comptes d'atacar-lo. Encara que Teheran compli la màfia instal·lada a la Casa Blanca amb un xec amb desenes de zeros, difícilment podrà salvar-se de l'aliança Saudí-Netanyahu que lluita per l'hegemonia regional i els seus mercats. Aquest reequilibri de poder al Pròxim Orient pels recursos fòssils ha destruït la vida d'almenys 100 milions de persones a l'Afganistan, l'Iraq, Líbia, el Iemen, Suen i Síria. Quan arribarà un front mundial antigüerra?

(* Article publicat al blog *Punto y Seguido* de Público.es, escrit per Nazanin Armanian)

COM ARRIBAR-HI

RENFE
Sant Feliu de Llobregat
LÍNIES R1 I R4

CONSULTA AQUÍ ELS HORARIS:
www.renfe.com

TRAMBAIX
Sant Feliu - Consell Comarcal
LÍNIA T3

CONSULTA AQUÍ ELS HORARIS:
www.tram.cat

BUS
Hi ha vuit línies
de Soler i Sauret

CONSULTA AQUÍ ELS HORARIS:
www.solerisauret.com

NITBUS
LÍNIA N12
CADA NIT DE 22 h A 5 h
CONSULTA AQUÍ ELS HORARIS:
www.emt-amb.com

ENTRADES I ABONAMENTS

Dijous 25 de gener (INAUGURACIÓ): **GRATUÏT**

Preu de cada sessió: **4 €**

Socis de CineBaix: **GRATUÏT** (AMB L'ACREDITACIÓ CORRESPONENT)

Abonament de 4 sessions: **10 €**
Tu tries si vols veure 4 pel·lícules o compartir-les amb algú

VENDA D'ENTRADES I ABONAMENTS:

A la taquilla de CineBaix

o

Per internet a través de la plataforma Entradium

9 pel·lícules
2 estrenes a Catalunya
de 8 països
en 5 dies

12a edició **MC**
LA MOSTRA
DE CINEBAIX

25-29 GEN 2018
Sant Feliu de Llobregat

ORGANITZACIÓ:

MEMBRE DE LES XARXES CINEARTE I CICAÉ:

AMB EL SUPORT DE:

MITJANS OFICIALS:

EN CONVENI AMB:

**Associació
Cinebaix**

- Som un cinema associatiu sense ànim de lucre.
- Treballem des del voluntariat i l'autogestió per oferir-te: cinema, òperes i ballets, cinefòrums, la Mostra de CineBaix, sessions per a centres educatius, Cicle de cinema infantil...
- Utilitzem els serveis financers ètics i solidaris.
- Oferim productes de comerç just, ecològics, alternatius i de proximitat.

AJUDA'NS A CONTINUAR
FES-TE'N SOCI